

[H. P. Hansen (Sorø A.)]

Debat, der fandt Sted dengang, hvorunder der rejste sig en ret stærk Kritik fra enkelte Sider, blev denne Kritik ført videre ud, og det lader sig ikke bestride, at der var enkelte Blade, som mente at kunne slaa lidt politisk Mønt af denne Sag og erklærede, at det jo var en ganske urimelig Afgift, man her havde, den ramte haardt og uretfærdigt. Det er rigtigt, at denne Lovgivning rammer stærkt, men jeg synes ikke, at man har Ret til ligesom at melde sig fra. Jeg tror, at det konservative Blad, der skrev, at de fire Partier har jo alle Ansvaret for denne Lov, har Ret. Vi har alle været enige om den ud fra den Betragtning, at der bør være Orden i Statens Finanser, og naar der kræves Udgifter, maa vi ogsaa have Indtægter. Man har ikke kunnet tage alle Indtægterne ved Forhøjelse af de direkte Skatter, men har ogsaa maattet tage indirekte Afgifter med. Det har alle Partier sluttet sig til, derfor maa vi ogsaa alle bære Ansvaret derfor. Det blev sagt dengang — det tror jeg ogsaa den nuværende Finansminister vil være enig i —, at man godt kan afløse denne Afgift, hvis man har andre Indtægter at byde i Stedet. Men ingen har hidtil kunnet paavise, hvor man skulde tage disse Indtægter.

Spørger man Det konservative Folkeparti, om det vil gaa med til en Forhøjelse af de direkte Skatter til Afløsning af denne Afgift, er jeg ikke sikker paa, at de svarer ja, og spørger man de andre Partier, om de vil gaa med til at afløse Afgiften med andre indirekte Afgifter, vil de ganske naturligt svare: Saa opnaar vi ikke noget som helst — og det vilde man jo heller ikke gøre. Forholdet med denne Afgift er jo saaledes, at naar Tøjkortene — som de kaldes — bliver uddelt, vil Familier med flere Børn ikke mærke Afgiften, nogle vil maaske endda have en lille Fordel, men en Række andre Folk her i Landet vil mærke Afgiften i høj Grad, og det vil derfor være ønskeligt, om den kunde fjernes.

Det drejer sig imidlertid ikke om denne Afgift alene. Lad os tage Sukkerafgiften, der er opført med 15 Mill. Kr., Kaffesurrogatafgiften, der er opført med 12 Mill. Kr., Chokoladeafgiften, der er opført med 20 Mill. Kr., Ølafgiften, der er opført med 45 Mill. Kr.; o. s. v. Ja, for de sidste Afgifters Vedkommende vil man kunne sige, at dem kan man unddrage sig, hvis man ikke vil betale dem. Men Livet kræver jo nu og da ogsaa, at Folk skal have sig en Kop Surrogatkaffe, undertiden vel ogsaa et Stykke Chokolade — hvis det kan købes,

det bliver efterhaanden vanskeligere —, og alle skal vel ikke henvises til at drikke Vand eller Mælk; at man ogsaa en Gang imellem vil have sig en Øl, er der nok ikke saa meget at sige til. Hvad endelig angaar Tobaksrygningen, er det vel for mange Mennesker den eneste Nydelse. Jeg skal ikke i denne Forbindelse tale om Spiritusafgiften.

Man kunde pege paa mange andre Afgifter, og jeg kan sige, at vort Parti vil være villigt til at gaa ind i Forhandling om en Afløsning af disse Afgifter, hvis man kan enes om at skaffe de Penge, som er nødvendige til, at der fremdeles kan være Balance i Statens Regnskab. Men hvis man kommer dertil, hører Enigheden mellem Partierne sikkert op. Hvis man gaar til at lægge Beløbet over paa de direkte Skatter, vil disse jo vokse ogsaa for den mindrebemidlede Del af Befolkningen, saaledes at det altsaa ikke bliver en Fordel. Men ellers vil jeg mene, at den Del af Befolkningen, som har de mindre Indtægter, trænger i højeste Grad til en Skattelettelse, baade hvad angaar de direkte Skatter og ikke mindst hvad angaar de indirekte.

Det gælder f. Eks. ogsaa den fælleskommunale Udligningsskat. Den rammer de mindrebemidlede langt haardere end Folk med de store Indtægter. Sammenligner man den fælleskommunale Skattelignings Sats med de ordinære Statsskattesatser, vil det vise sig, at de mindrebemidlede rammes haardere, de bedre stillede mindre haardt end efter Statsskatteloven, og der er desværre stærk Vækst i den mellemkommunale Skat. Da Loven blev vedtaget i 1937, androg den samlede Udgift til Politivæsenet 18 Mill. Kr.; man anslog den til at ville stige til 21 Mill. Kr., og heraf skulde Staten bære de 7 og Kommunerne de 14 Mill. Kr. Men ser man paa det foreliggende Finanslovsforslag, vil man hurtigt opdage, at Kommunernes Andel til Polititudgifterne ikke er 14 Mill. Kr., men opføres med 32,3 Mill. Kr., eller en Stigning paa 125 pCt. At det har været nødvendigt under de forhaanden-værende Forhold at udvide Politiet stærkt, er der ikke noget at sige til, men det er ikke kommunale Opgaver, der her varetages, og det var rimeligt, at det var Staten, der tog den store Andel, og ikke Kommunerne. Og her gaar det jo ud over Indkomstskatten. Fra 1941—42 til 1943—44 er Indkomstskatten til den fælleskommunale Udligningsfond steget med 24 Mill. Kr. Da Loven blev vedtaget i 1937, anslog man Ejendomsskatterne til 31 Mill. Kr. De er nu paa det foreliggende Finanslovsforslag opført med 38 Mill. Kr., en Stigning paa 7